

Kázání Bystřička, Růžďka 12.11.2023 **Vzdor je jako hříšné věštění** (vstup 769,1)

Introit: **Hospodine, slyš můj hlas, když volám, smiluj se nade mnou, odpověz mi! Mé srdce si opakuje tvoji výzvu : „Hleďte mou tvář.“ Hospodine, tvář tvou hledám. Svoji tvář přede mnou neukryvej, v hněvu nezamítej svého služebníka. Ty jsi byl má pomoc, neodvrhuj mě a neopouštěj, Bože, moje spásu.**(Žalm 27, 7-9)

Píseň 121

Modlitba

Čtení: Efezským 2, 1-13

Píseň 312

Text kázání: Jeremjáš 13, 1-11

Milí přátelé, bratři a sestry,

nezasvěcenému člověku může připadat chování proroka Jeremjáše jako velmi podivné. **Koupí si lněný pás, chvíli ho nosí, pak ho odnese k řece Eufratu a tam ho ukryje ve skalní trhlině.** A po nějaké době, **po uplynutí mnoha dnů,** jak jsme četli, zase **jde k Eufratu, vezme odtamtud ten pás, aby zjistil, že je zničený a k ničemu se nehodí.**

Nezasvěcený člověk by si řekl, to přece nemusel dělat. Mohl si ušetřit mnohé kroky. Vždyť je přece logické, že ten pás je po delší době zničený. Voda, vzduch, červi, to vše se na tom pásu asi vyřádilo. To přece musel Jeremjáš předpokládat a takový pokus zbytečně nedělat. Mohl využít čas jinak...

Takových mudrlantů a kritiků se, bratři a sestry, najde vždycky dost. Že to nebo ono se mohlo udělat jinak. Ať už v práci, nebo třeba i v církvi. O tom ale nechci dnes mluvit. Chci mluvit o tom, zda my sami **se necháváme vést Božím Duchem,** jestli se Ho ptáme, co a jak máme udělat. Anebo jestli si to děláme podle sebe.

Jeremjáš se totiž nechal vést Hospodinovým duchem a udělal přesně to, co po něm Bůh chtěl. Bůh k němu skrze ten zničený pás mluvil. Ukázal mu, co tím pásem myslí. **Jako pás přilne k bedrům muže, tak jsem k sobě přimkl celý dům izraelský a dům judský, je výrok Hospodinův, aby se mi stali lidem, jménem, chválou a oslavou. Ale neuposlechli.** A tak jako byl pás vzat do daleké země, tak se ode mne vzdálil můj lid, neboť mi nechtěl sloužit. Chtěl být sice Božím lidem, honosit se Hospodinovým jménem, ale podle svých představ. Ke své slávě, nikoliv k té Boží. A co chtěl zničením toho pásu Bůh ukázat Jeremjášovi a skrze jeho ústa pak následně veškerému lidu? **„Toto praví Hospodin: Tak zničím pýchu Judy a nesmírnou pýchu Jeruzaléma. Tento zlý lid, který se vzpírá slyšet má slova a žije si podle svého zarputilého srdce, chodí za jinými bohy, slouží jim a klaní se jim, bude jako tento pás, který se k ničemu nehodí.** Ten pás si už Jeremjáš nepřimkne ke svým bedrům, protože je nepoužitelný. Bůh skrze Jeremjáše tak chtěl ukázat tehdejšímu lidu, že jsou od Hospodina daleko a že nejsou použitelní k Božím záměrům. Nedotazují se na Boží vůli a nejednají podle Božího slova, ale podle sebe, podle svého úsudku, podle svých vášní.

Bůh se, bratři a sestry, ovšem od té doby nezměnil. **On je stále stejný, včera, dnes i navěky.** Ovšem s jediným rozdílem. Ve svém Synu Pánu Ježíši Kristu si chce z lásky k člověku přimknout k sobě každého člověka, tedy také tebe i mne. V Pánu Ježíši Kristu se ty i já můžeme nazývat Jeho lidem. Tedy pokud jsme v Něj uvěřili a přijali Ho za svého Pána a Spasitele. A pokud tomu tak je, pak se i my, tedy ty i já, můžeme nazývat Jeho jménem. Tedy **kristovci, jinými slovy křesťané.** A jsme-li tedy Božím lidem, jsme-li křesťané, pak je potřeba si uvědomit, že to s sebou nese i odpovědnost a určité závazky. Jaké? Přesně takové jaké měl ten starozákonní lid. Svým životem dělat čest Božímu jménu, tedy Ježíši Kristu. Svým životem oslavovat Boží jméno a tak ukazovat na Krista druhým.

Na rozdíl od starozákonního lidu ovšem máme ještě jednu velikou výhodu. **Bůh dává těm, kteří přijali Ježíše za svého Pána a Spasitele do jejich nitra Ducha svatého.** Novou sílu k radosti, novou sílu k životu. Novou touhu být Bohu blíž, novou touhu Ho chválit a oslavovat. Novou touhu a lásku jít do společenství těch, kteří také chtějí oslavovat Pána. Máme, bratři a sestry, takovou touhu? Máš radost a novou sílu do života? Pokud ne, tak o ní pros. Pros, aby tvé nitro naplnil přítomný Bůh! Duch svatý. V tom listu Efezským jsme četli, že pokud jsme v Kristu, pak již zde na zemi můžeme prožívat radost ze vzkříšení, můžeme ve svém životě prožívat vysvobození ze svých trápení a starostí, můžeme zakoušet nebe na zemi. Můžeme zakoušet Boží blízkost. Možná podobnou tomu, jako by si nás Bůh přimkl k sobě, na svou hrud', na své srdce. Jako ten pás. Pás podobný třeba královské šerpě.

Tohle můžeme, bratři a sestry, prožívat. Tohle nám Bůh dává v Duchu svatém. Je zde ale otázka, **jestli se Duchem svatým necháváme vést, anebo jestli se vzpíráme naslouchat Božímu slovu. Jestli jsme ochotni nechat se Bohem používat k naplnění Boží vůle, anebo jestli si žijeme podle svého zarputilého srdce.** Anebo jestli místo toho, abychom hledali Boží tvář, hledáme někde jinde. Jestli chodíme v modlitbách k Bohu, anebo jestli jsme se přestali modlit. Jestli jsme přestali čerpat sílu z Ducha svatého a chodíme se dobíjet někde jinde, ke svým bohům a bůžkům, které jsme si vytvořili. Je to podobné jako v tom starozákonním lidu.

A tak si i ty sám můžeš položit otázku. Jak se cítíš? Jak sám sebe vnímáš? Když to vezmeme s pomocí toho podobenství o lněném pásu, jsi tím pásem, který k sobě Pán přimknul? Dovolil jsi Kristu, aby tě vzal k sobě? Anebo jsi Mu to nedovolil, a jsi pásem, který je mu hodně vzdálený? Jsi položen na Pánově hrudi a slyšíš tlukot Božího srdce, anebo jsi od Boha na míle vzdálen a slyšíš pouze hluk tohoto světa? Jsi pásem, kterým se Pán honosí, anebo pásem spíše pro ostudu? Jsi použitelný pro Boha, anebo nepoužitelný?

V tom listu Efezským jsme četli, že **všichni jsme kdysi byli mrtvi pro své viny a hříchy, protože jsme dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu.** To bylo před tím, než jsme uvěřili v Ježíše. Vírou jsme se ale narodili k novému životu. K životu, kde už se nechceme nechat vést svými sobeckými zájmy ani vzdorovat Bohu. Protože vzdorovat Bohu znamená žít bez Boha na světě a nutně tak propadnout k odsouzení. Tak je to psáno v listu Efezským. A to, že ten starozákonní lid nevzal Jeremjášovo varování vážně a skončil pak v babylonském zajetí, tuto skutečnost jen potvrzuje. A ještě jeden starozákonní výrok mě k tématu vzdoru vůči Hospodinu velmi oslovil. Pronesl ho prorok Samuel na adresu neposlušného krále Saula. Krále, který kdysi měl Boží srdce, byl ochoten se nechat Bohem používat, ovšem později si dělal v mnohém, co chtěl. A tak se stal pro Boha nepoužitelný. A ten výrok zní: „**Vzdor je jako hříšné věštění a svéhlavost jako kouzla a ctění domácích bůžků. Protože jsi zavrhl Hospodinovo slovo, i on zavrhl tebe jako krále.**“ Byl bych rád, bratři a sestry, kdybyste si tento výrok zapamatovali. Vzdor vůči Bohu je zde postaven do stejné roviny jako Bohem zapovězený okultismus. A svéhlavost jako chození za cizími bohy. Dokonce jako uctívání takovýchto bohů a bůžků. Svěhlavost, paličatost. Někdy se to říká: Má svou hlavu. Má, ale ona je to svéhlavost. Uctívání sám sebe, svého rozumu, své zkušenosti. Své pravdy a svého pohledu na věc. Navzdory tomu, co říká slovo Boží. Ale praxe je jiná, někdo řekne. Praxe je víc, než Boží slovo?

A tak koho nebo co, bratři a sestry, ve svých životech uctíváme? Jako Božímu lidu nám stále hrozí nebezpečí, že znovu začneme žít starým způsobem života. Že přestaneme žít z Boží moci a místo toho, abychom přilnuli k Bohu, přilneme opět k tomuto světu. A znovu budeme zaměřeni na sebe samé, na své sobecké zájmy a **budeme žít bez Boha na světě, poslušni vládcům nadzemských mocí, totiž ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu.** Anebo tomu již tak je? Na to si zodpověz každý sám.

Ať už to ale doteď ve tvém životě bylo jakkoliv, věz, že Pán tě nepřestal hledat. Ovšem uvědom si, že jako křesťana tě nehledá jenom proto, aby si tě hýčkal na prsou a šeptal ti, jak tě má rád. Ano, On tě chce k sobě přivínout proto, abys Mu byl blízko. Abys prožíval Jeho přítomnost, On si tě ale chce k sobě přivínout také proto, abys zářil světlem Božím naděje. Nejen pro sebe, ale právě pro ty, kteří jsou ještě stále ve tmě. Pán si tě k sobě chce přivínout jako ten **lněný pás** na svůj královský oděv. Jako královskou šerpou. Tohle je, bratři a sestry, náš úkol, stát se královskou šerpou na hrudi svého Pána. Šerpou, která ukazuje na Jeho krásu a slávu. Šerpou, která ukazuje na Krále králů, na Boží majestát. Ať tedy ty i já jsme ochotni nechat se Pánem používat k Jeho slávě, ať jsme použitelní a ne nepoužitelní a neochotní. Amen.

Modlitba

Píseň 320

Slovo poslání: Jan 14, 23-26

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen.

Píseň 418